

repræsentere den sunde Fornuft, det uhildede Blik. Hans Farfader havde været sjællandsk Landsbydeg, hans Oldefar fynsk Bonde; og trods sin sociale Stilling, sin akademiske Dannelse og sin fritænkerneske »Evropæisme« følte han sig med sit lille Parti naturligt knyttet til det brede Landbodemokrati, der hidtil alene havde repræsenteret Frisindet og navnlig Besindigheden i Nationen. I sine Samtaler med Jakobe gav han dog gerne sine Ord et noget dristigere, mere revolutionært Sving for at dække over Ulighederne i deres Karakterer. Hun bevægede sig nemlig med Forkærlighed i Yderligheder, drømte den ene Dag om et nyt Aristokrati, et genfødt Adelskab, der i Aand og Skønhed skulde fuldbyrde Menneskehedens Frigørelse, og sank den næste Dag ned i træt, altopgivende Haabløshed, hvori hun ikke saae anden Udvej end en grufuld Sprængning af det hele skinhellige Samfund, en Hævnens Dommedag, der vilde rense Verden ved Blod og Ild.

Det var imidlertid begyndt at smaaregne; efter Solnedgang blev Himlen ganske overtrukket og umuliggjorde Opholdet i det fri. Inde i den store Havesal blev der tændt et Par Lamper, og paa Opfordring af Fru Salomon satte Eybert sig til Klaveret og spillede et Par Lieder ohne Worte, hendes Yndlingsmusik. Blandt mange andre fortræffelige Egenskaber besad Eybert ogsaa den at være musikalsk. Han spillede godt